

K. Ringgaard (udg.)

1. Møde om Udforskningen af Dansk Sprog.
Århus 1987

NAVN OG STATUS - En introduktion til et socio-onomastisk projekt.

Af Torben Kisbye

Sammenhængen mellem navn og statuslag, altså om navnene kan betragtes sociolingvistisk som et klassesprogligt element, er et stærkt omdiskuteret spørgsmål blandt europæiske navneforskere. I lande med liberal navnelovgivning (Danmark) eller næsten ingen (England) synes der dog at kunne etableres en vis relation mellem navnebæreren og hans sociale tilhørsforhold.

Det har altid undret mig, at det er de indlånte navne og her i særdeleshed de engelske, der udgør hovedmassen af vore lavsociale og dermed klassespecifikke navne. Hvorfor vi instinktivt henfører navne som Brian, Benny, Johnny og Dennis til en bestemt socialgruppe og Vincent, Rasmus, Tobias og Jonas til en anden.

Men før man overhovedet kan gå i gang med et projekt som de engelske drengenavnes socialhistorie i Danmark, må man gøre sig klart, hvad man forstår ved et engelsk navn.

Der opereres i undersøgelsen forsøgsvis med to identifikationsmodeller, I) potentielt engelske navne og II) primærengelske navne.

Kategori I er den vanskelige. Her kan heller ikke navnehåndbøgerne give brugelige kriterier, hverken for proveniens eller indlånstidspunkt, fordi der traditionelt opereres med et sammenrød af etymologiske og kulturhistoriske kriterier, så navne som fx Robert og Richard vurderes snart som engelske, snart som tyske, snart som tysk-engelske, snart som engelsk-tyske. En enkelt (Steenstrup) kommer ret tæt på problemet ved nærmest opgive de at karakterisere dem som germanske.

Også om indlånstidspunktet hersker der ringe konsensus. Alfred tidsfæstes af Hornby til 12 årh., af Steenstrup til ca. 1800. Lignende divergencer gælder andre etymologisk engelske navne af typen Edgar, Edmund, Edwin, etc.

Men lad os dog straks understrege, at håndbøgernes oplysninger i og for sig ikke er forkerte. Det kommer nemlig an på, i hvilken periode vi betragter navnene! Det gør man bare ikke opmærksom på.

Ifølge den her skitserede model vil et navn som fx Edward i sin tidlige middelalderlige optræden herhjemme være et engelsk indlån (møntmestre, angelsaksiske gejstlige etc.), i 1600 og 1700-tallet er det tysk (der selv har det fra fransk, jvf den stadig gældende stavemåde Eduard). Først efter 1800 kan vi med føje betragte det som engelsk, først da er muligheden for engelsk påvirkning overhovedet tilstede. Robert og Richard har et nogenlunde parallelt forløb. Albert er tysk herhjemme gennem det meste af sin historie, men bliver engelsk mode efter midten af 1800-tallet (Albert-Viktor; Alexandra-Albert (Edward VII)).

Dette må gerne forstås som et opgør med den traditionelle etymologiske identifikation af navne. Navne må betragtes som andre ord i sproget. Der er arv og der er lån, og lånene følger kulturpåvirkningerne. Det har heller ikke meget formål at identificere ord som fx score, computer og sport som henholdsvis nordisk, latinsk og fransk, når vi har dem alle som resultat af et møde med en angelsaksisk kulturpåvirkning.

Altså - et navn kan ikke meningsfyldt identificeres som engelsk, når der i den periode, det dukker op, ikke er påviselige kulturelle berøringsflader med England (sprog, litteratur, etc.). Så har tysk nok været den mere plausible formidler. Her findes de engelske navne nemlig også og endda noget tidligere end hos os.

Kategori II (de primærengelske navne) danner grundstammen i undersøgelsen. Herved forstås navne, som er nationale engelske varianter af et ofte fælleseuropæisk navnegods. De omfatter navne som Henry, James, William, Harry, Benny etc. Disse navne er uhyre vigtige for kortlægningen af den tidlige engelske navnepåvirkning herhjemme, thi uanset hvor tidligt de dukker op i kilderne, kan vi med sikkerhed betragte dem som engelske lån. Den allestedsnærværende mulighed for tysk (subsidiært fransk) påvirkning er effektivt elimineret.

Primærnavnet William (fra 1752) er det eneste, der optræder hyppigt nok til at vi kan begynde at danne os et indtryk af påvirkningsfaktorerne og den sociale distribution. Og lad det være sagt straks, det er ikke, som traditionen fastholder, Shakespeare der står bag de første engelske navne herhjemme - eller præstestanden. Navnet William er 50 år tidligere på færde end Shakespeareoversættelserne.

Navnet Williams fordeling ud over socialgrupperne er typisk for de andre tidlige engelske primærnavne herhjemme (fx Benny, Henry, James, Harry). Navnegiverne, viser undersøgelsen, er typisk medlemmer af det højeste borgerskab med tilknytning til oversøisk handel og søfart. Kirkebøgernes fadderlister vidner ofte om englændere i nærmeste omgangskreds. Mange af disse er ved hjælp af Grosserer-Societetets medlemsprotokol (Erhvervsarkivet) identificeret som engelske købmænd bosiddende i København.

Navnene må altså være indkommet via den eneste kontakt vi i det 18. årh. havde med England - oversøisk handel.

Mange af de tidligste navne viser også tilknytning til kolonierne (Guinea, Tranquebar, 'de Caraibiske Ejlander'). Flere storkøbmænd angliserer deres navne under ophold der, fx William Duntzfeldt (født Wilhelm), William Halting (født Vitus). At det er skibene, der har bragt de første engelske navne til landet, kan vi klart se af kirkebøgerne. Blandt navnegivere og faddere fremstår titler som købmand, 'tvende Capitainer', reder, supercargo, 'Tobaksfabriquant', 'Thee og Porcellainshandler' etc. med stor hyppighed.

Af potentielt engelske navne møder vi som relativt sikre Charles, Roger, Arthur, John (1) og også enkelte forekomster af Robert og Richard, hvor omstændigheder (engelske faddere, mødre, etc.) kunne tyde på engelsk inspiration.

1) Navnet John kan i den tidlige periode være en ortografisk variant af dansk Jon, Joen, jvf. de almindelige patronymformer Jonsen, Joensen, Johnsen i dag.

Sammenligner man de københavnske kirkebøger med Århusmateriale, er det den store forsinkelse, der forbløffer.

Altså igen det klassiske billede - novationer udgår fra hovedstadsområdet. I Århus kommer de engelske navne først et stykke op i 1800-tallet, men når de endelig dukker op, er det som i København det merkantile borgerskab, der er først på færde.

I Århus er det igen primærnavnet William, der er signifikant for den tidlige periode. Af 14 belæg op til 1850 er 7 af købmandsstanden. Herfra henter vi også den første (men usikre) John (1804), den første Charles (1820) og den første Henry (1858).

Vi er imidlertid i Århuskilderne så langt fremme i perioden, at vi nu med rimelighed kan betragte de potentielt engelske navne som sikre. Af 27 exx på Alfred op til 1850 har 13 tilknytning til handel og søfart, og et lignende billede viser Edward og Robert. Evt. tysk påvirkning kan udelukkes. Navnene var nemlig ukendte bagud.

Tidspunktet for de engelske navnes introduktion i Danmark er merkantilismen, den florissante handelsperiode. Storkøbmanden var tidens ideal, så den engelske navnemode hos det førende borgerskab har nok været efterlignet af sociale lag nedefter. Det viser også tallene for William. I København døbes i tidsrummet 1790-1800 kun 9 drenge med navnet. I tiåret 1820-30 er tallet steget til 87.

Men hvad der er vanskeligere at forklare er, at omtrent samtidig med de engelske navnes opdukken hos det merkantile borgerskab, begynder nu også arbejderklassen at døbe deres børn med de samme navne.

I 1793 (Frue Sogn) døber en arbejdsmand Jens Sørensen og hustru Karen Jensdotter en søn William, og i 1801 er en William søn af en skomager. I Trinitatis er den første William søn af en 'Haarskiærer', den næste (1799) af en 'Herretiener', etc. Navnene James og Charles viser et lignende billede, og det gentager sig i Århuskilderne.

Der går altså ikke, som man kunne forvente, en generation før navnene bliver modeller for opkald. De første William'er i København dukker op i arbejderklassen, medens navnet hos borgerskabet endnu er så sjældent, at de første bærere kan tælles på een hånd og endnu er i teenage-alderen.

Kan det være matadoren William Duntzfeldt eller den østerlandske nabob William Halling, der har smittet af med deres overdådige palæer, papegøjer og farvede tjenerer? Vi ved det ikke, selv om nok kirkebøgerne i flere tilfælde fortæller, at de har optrådt som faddere ved dåb af børn fra lavere sociale lag. Men i hvert fald er tilvæksten af navnet William for voldsom til at det alene kan forklares den vej.

Mere sikkert påvislig er imidlertid en lånemekanisme, som fremgår af kirkebøgernes fadderlister. De mange standspersoner, som optræder ved arbejderbørns dåb, er nok de herskaber, hvor moderen (tjenestepige, bryggerskone, barnepige, etc.) eller faderen (kusk, gårdskarl, arbejdskarl, etc.) har boet og tjent, før de selv stiftede familie. De fornemme herskaber er nok mødt op ved et tidligere tyendes dåbsfest med den pudsede sølv- eller guldmønt i faddergave. Eksemplerne er så talrige, at noget sådant ligefrem synes at have været skik og brug i datidens patriarkalske familiemønster. Her skal blot gives et par typiske exx af de mange hundrede, vi møder i slutningen af 1700 og begyndelsen af 1800-tallet:

Far : skomager. Faddere : 'Konferenceraad Hjortshøj, Etatsraad Coldbiørnsen, Advokat Bayer, Kiøbmand Selmer, Etatsraaadinde de Kløcker' (Nikolaj Sogn 1791).

Far : en 'Haarskiærer i Gattersgaden'. Faddere : 'Grav Rantzou paa Kongens Nye Torv, Konferentzraad Fabritius bag Børsen, Justitzraad Coldbiørnsen, Kammerherreinde von de Lühe' (Nikolaj Sogn 1788).

Her har vi sikkert en hidtil upåagtet kilde til en lang række højsociale navnes hurtige opdukken i arbejderklassen - en kilde der også nævnes i erindringslitteratur fra samtiden.

Litterær påvirkning. Med den stærke engelske litterære påvirkning op gennem 1800-tallet, kan vi i nogen grad kortlægge de forskellige inspirationskilder gennem særlig prægnante navne, som børn fik i dåben. Også engelske forfatternavne anvendt som døbenavne kan give gode holdepunkter (1).

Shakespeare : Ariel (Trin. 1836), Cleopatra (Frue 1854) Romeo (Petri 1856), Cordelia (Petri 1834), Jessica (Frue 1849), Hamlet (Trin. 1856), Horatio (Frue 1828), Ophelia (Trin. 1842).

Ossian : Selma, Malvina, Minona, Oscar, Ossian, Orla

Dickens : Oliver, Ralph, Nicholas, Edwin, Harriet

Marryat : Percival (Domsogn 1877), Terrence/Terry (Doms. 1890), Corny (St Pauls Sogn 1910), Harvey (Johannes Sogn 1910), Henry O'Brien (St Paul 1909), Clifford Armitage (Fødselsanst. Jylland 1937).

Scott : Reginald, Gilbert, Wilfred, Brian, Guy, Quentin, Vernon, Willy Ivanhoe Nielsen (Fødselsanst. Jylland 1934).

Conan Doyle : Scherlock (sic!) (Frue Årh. 1904), Holmes (St Paul 1929).

Forfatternavne anvendt som døbenavne : Mark Twain (Domsogn 1884), Bret Harte (Domsogn 1880), Marryat (Frue Årh. 1884), Eliot (Frue Årh. 1907), Milton (St Paul 1919), Irving (Frue Årh. 1915).

Op gennem 1800-tallets sidste halvdel bliver tilvæksten af engelske navne voldsom, for at blive næsten epidemisk i årene omkring første verdenskrig. Spredningen er for Århus vedkommende ca. en halv snes forskellige navne omkring 1850 til 74 forskellige omkring 1940.

Den sociale fordeling er interessant. Navnene starter i højsocialt regi (de københavnske købmænd, Shakespeare og Dickensnavne), men oplever et markant statusfald allerede i slutningen af 1800-tallet, da navne som Alfred, Charles, Harry, Henry og Willy allerede er klassespecifikke som arbejdersnavne.

1) Se Kistbye 'Forum nomen est bonum omen - on the so-called idol names' (Studia Anthroponymica Scandinavica II, 1984).

Eksempel : Århus Domsogn 1890-1900 (1)

Alfred	76 - 2
Charles	41 - 1
Harry	18 - 0
Henry	64 - 4
Willy	12 - 0

Forklaringen må findes i den begyndende udbredelse af spændingslitteratur (Scott, Marryat, Conan Doyle, Bret Harte, Jack London, Stevenson etc) i billigserier og avisføljetoner. Det er den engelske underholdningslitteraturs første skridt over i vor massekultur - borgerskabet har ikke længere monopol på den.

Det afgørende statusfald for engelske navne synes at indtræde sammen med det nærmest eksplosive indtag efter 1900. Det rammer næsten alle navne, og også nyopdukkende engelske navne synes nu at begynde deres tilværelse i lavsocialt regi (Frank, Freddy, Hardy, Jimmy, Johnny, Ronnie, Tommy, Teddy etc.).

Samtidig bliver udbuddet af engelske navne næsten kaotisk. Det er ikke længere muligt at pejle sig ind på kilderne.

Inspirationen kommer nu fra triviallitteraturen, de berygtede engelske seriehæfter og kolportageromaner, som omkring århundredskiftet begynder at oversvømme landet. Hovedparten fremstillet i Tyskland, skrevet af tyske forfattere, men med ærkebritisk aroma og fulde af prærieromantik - og engelske navne.

Mest kendt er serier som Billy Brown, Nat Pinkerton, Buffalo Bill, Lord Percy, Lord Lister, Nick Carter (af sidstnævnte indførtes der alene i et kvartal af 1908 halvanden million eksemplarer, en del dog til re-eksport til Norge).

Efterspørgslen var enorm, markedet var lukrativt, så

1) Tallene i venstre kolonne er forekomsten hos ufağlærte og fağlærte arbejdere; højre kolonne registrerer sociale lag derover. Forskellen synes dramatisk, men vi må ikke glemme, at det vi i dag kalder mellemklassen, det brede lag af offentligt ansatte og funktionærer, først er på vej.

også mange danske forfattere forsøgte sig, bl.a. Johs. V. Jensen og Nis Petersen (dog under pseudonym). Disse kulørte lo-øres trivialserier vakte overalt forargelse hos det etablerede borgerskab. I disse 'pøbelserier' lå roden til kriminalitet, forråelse og vold. I Sverige (1909) og Tyskland (1916) blev de forbudt.

Det var arbejderklassen, der var den primære målgruppe for kiosklitteraturen. De tusinder, som efter industrialiseringen og masseindvandringen fra landet næsten havde tredoblet byernes befolkningstal. Det var fortrinsvis dem, der identificerede sig med persongalleriet i hæfternes glitrende spændingsverden og lod sig inspirere ved navngivningen af deres børn.

Vi er med kiosklitteraturen endnu i en periode, hvor de engelske navne kun kan nå os gennem læsning. Forude venter påvirkningen fra Hollywood og TV, der kun yderligere vil befæste lavstatuspræget.

Det er også i denne periode, at hvad vi har valgt at kalde pseudo-engelske navne dukker frem i kirkebøgerne. De er fra starten tydeligt arbejderspecifikke. Navnene skulle lyde engelsk, så -y suffixet bliver højeste mode. Denne type navne er overordentlig talrig i tiden op til 1950. Her kun nogle enkelte exx : Ajly, Alandy, Arly, Bendy, Bjarney, Carly, Chardy, Dally, Dimty, Engly, Jandry, Harlei, Jingy, Landry, Pandei, Nanry, etc.

Også lydrette stavemåder af engelske navne optræder med stor hyppighed : Dik, Djonni, Thjarli, Endru, Joffry, Herri, Semmi, Djimmi, etc. Det var tilsyneladende vigtigt, at navnene kom til at lyde engelsk hos folk, der ikke kunne sproget. Det naive sværmeri for det engelske er tydeligt.

Som det vil fremgå, er de engelske navnes lavstatuspræg ikke noget, der hører vor generation til. Det går tilbage til slutningen af 1800-tallet. Statusfaldet skal nok betragtes som en konvergens af flere faktorer. Serialiseringen af engelsk underholdningslitteratur allerede i slutningen af sidste århundrede starter processen, som kulminerer i den intense følelsesladede debat

i tiden op til første verdenskrig. Den voldsomme forargelse den vakte i dannede kredse har spillet en meget væsentlig rolle for de engelske navnes statusfald. Ved at fordømme den kulørte serielitteratur fordømte man også dem, der læste og lod sig inspirere af den slags! Senere bliver det Hollywood og TV der bliver arbejderklassens store inspirationskilde. Her er nogle få, let genkendelige navne fra medieverdenen. De stammer alle fra Kirkeministeriets liste over godkendte fornavne (1981) : Eroll, Gary, Buster, Humphrey, Lemmy, Noel, Perry, Mickey, Kermit, Clark, Omar, Sean (=agent 007), Dean, Ray, Howard.

Fra musik og popverdenen har vi Bing, Elvis, Elton, Lionel (Hampton), Dylan, Tonny (Osmond), Cliff (Richard).

Her kunne man passende fundere over spørgsmålet, hvorfor arbejderklassen supplerer deres navngivningspraksis så stærkt og originalt med triviallitteraturens og medieverdenens idolnavne. Nogle har kaldt det eskapisme og virkelighedsflugt, men den psykologiske drivkraft bagved er rettere et behov for identifikation med symboler på succes, luksus, et spændende liv. Borgerskabet er en sådan identitetssøgning fremmed, deres baggrund og uddannelse tilsiger dem at se med en vis distance og overbærenhed på hvad der er populært og folkeligt, og det var præcist hvad man kunne sige om det engelske sværmeri efter 1900.

Men der er endnu et træk, der falder i øjnene. Er en bestemt navnetype først blevet almindelig i arbejderklassen, lader det til at den fastlåses der - bliver klassespecifik om man vil. Der har været skrevet meget lidt om fænomenet, og ingen giver et tilfredsstillende bud på det. Men det kan undre, at en arbejder døber et barn Benny, Brian, Dennis, etc og dermed i omverdenens bevidsthed giver det et bestemt klasseslørforhold; navnehistorien har jo ellers eksempler nok på, at man kan have sig selv eller efterslægten socialt gennem navngivning.

Undersøgelsen synes at vise, at det først er ved opstigning i det vi kalder den lavere middelstand, at der sker

afgørende brud med klassespecifik navngivning. Sålænge arbejderklassen er statisk, hvilende og forankret i sig selv, er navnepraksis nogenlunde stabil. Følsomheden for navnets ligeså vel som for sociolektens statusvaleur indfinder sig altså først med opbruddet fra det lav-sociale lag.

Vort valg af navne, vores smag har nogle kaldt det, er afhængigt af mange faktorer, miljø, venner, kolleger, etc.

Fet er først og fremmest her vi søger inspirationen.

Navnet lader sig således anskue sociolingvistisk på linie med sociolekten, som et instinktivt udtryk for en form for social identitet, som vor smag er det på mangfoldige andre områder, bevidst eller ubevidst (tøj, hobby, læsning, møbler, kunst, etc). Navnet er et tilsvarende socialt gruppesignal.

Men dermed bliver også dommen over de engelske navne som lavsociale, belastende, rædselsfulde etc alene borger-skabets. Det de kalder 'god smag' er samtidig en dom over anden smag og dem der dyrker den. Den borgerlige smag rummer nemlig muligheden at kunne vurdere, kritisere og forkaste.

Afhandlingen vil i sin helhed om et års tid foreligge i Studia Anthroponymica Scandinavica (SAS).

Belønning: 1000 Pund Sterling.

Hvem
kender
ham?

Hvem
har set
ham?

Saaledes spørger man i
Scotland Yard.

Saaledes spørger man
hinanden i London.

Lord Lister, kaldet **John C. Raffles**, den geniale Mestertyv sætter alle Sind i Bevægelse, vækker alle Aagerkarle og Pengegnere op af deres Søvn, ved sine geniale Tricks tager han deres Pengesække fra dem, beskytter den forfulgte Uskyldighed og hjælper den ærlige Stakkel til at faa sin Ret.

..... **En Gentleman fra Top til Taa**
er han i ét og alt, og han drejer den saakaldte Retfærdighed og og Loven mængen en Knap. Men alle Forkæmpere af virkelig Moral har han paa sin Side. Nedenfor er anført, hvilke Anstrængelser der bliver gjort for at anholde Mestertyven

Lord Lister, kaldet **John C. Raffles**.

STIKBREV.

Alle underrettes herved om, at vi søger efterfølgende Mand.

Beskrivelse:

Navn: Lord Edward Lister
alias John C. Raffles
Alder: 32-35 Aar.
Størrelse: Ca. 1,76 Meter.
Vægt: 80 Kilo.
Skikkelse: Slank.
Teint: Mark.
Haar: Sort.
Skæg: Lille Overskæg.
Øjne: Sorte.
Sprog: Engelsk, Fransk, Tysk, Russisk osv.

Særlige Kendetegn: Manden optræder som en yderst distingveret Gentleman. Han bærer Monocle. Stadig i en ny Skikkelse. Han ledsages af en ung Mand. Navnet ukendt.
At anholde for Tyveri: For hans Paa-gribelse betales en Belønning af 1000 Pund Sterling.

Hovedpolitistationen i Scotland Yard.
London, den 1. Oktober 1908.

undertegnet: **Horny**.
Politikinspektør.

Lord Lister vil udkomme med et Hefte hver 14. Dag.
Joh. Andersen & Westis Forlag A/S, Helgolandsgade 15, København B.

A/S. L. Thiel, København.

Seriehæfterne afspejler ofte retfærdig harme over tidens elendige sociale forhold, manipulation og undertrykkelse. Læg mærke til optagetheden af det nye gentlemanbegreb, noget der er gennemgående træk ved genren. Gentlemanskikkelsen var tidens idol, mandsidealet der transcenderer klasserne. En oplagt identifikationsmodel for de mange der købte den kulørte vare.

Nutidens største Opdager

Nat Pinkerton

Af tidligere udkomne Numre haves
endnu paa Oplag følgende:

181 De gaadefulde Rim	273 Det levende Lix	330 En farlig Bedrager
183 Hestmæns Rædsler	274 Oka Youma, den japanske S	331 En nittenaarig Forbryder
184 Stenmund	275 En Forbrydersammensværgelse	332 Skovkongen
186 Den sølsomme Rejsefælle	276 Legrand, Forbryderkongen	333 Opsatet fra de døde
187 Den falske Arving	277 Uskyldig henrettet	334 Var det en Dren?
188 Den raffinerede Tryllekunstner	278 En Forbryderrede under Vandet	335 Aanderøsten
189 Narren fra Goldhall	279 Mordet i Fabrikken	336 Paa Liv og Død
190 Manden med Klædehænderne	280 En Arm — et Hoved — et Herte	337 Den fortabte Hustru
193 Urmagerens Død	281 Bankierens Selvmord	338 I Dødsfjendens Magt
194 Tom Kelly, Svømmernes Konge	282 Mordertrekloveret	339 Den hemmelighedsfulde Patient
195 Guldmedaillonen	283 Den Ubekendtes Hoved	340 Hadets Triumf
197 Universelvinderen Potter	285 Mordet foran Detektivens Dør	341 Det mørke Operahus
198 Det skæbnesvangre Næveslag	287 Den døde fra Bronxpark	342 Det uhyggelige Spejlbillede
199 Harrings Perle	288 Blandt Nihilister	343 En haard Prøvelse
200 Spøgelsebaronen	289 Den forbryderiske Krobling	344 Den djevelske Kusk
202 Den forræderiske Film	290 Lægens Hemmelighed	345 Gravverdens Hemmelighed
203 Den læssede Dør	291 Tagkamrets Hemmelighed	346 Et Barnerov
235 Faldet fra Taarnet	292 Dødsbudet Darton	347 En djevelsk Kvinde
236 Uskyldig i Tugthuset	296 Mylord's Mordvaaben	348 Han er min!
238 Strandroveren	297 Astronomens Død	349 Hvem var Morderen?
239 En mærkelig Nabo	298 Den frygtelige Klokker	350 Landstrygerens Oplevelse
240 Cigaret-Frederik	300 Mesterskytten Nemo	351 Flyvejningen fra Ridderhall
241 Den bestialne Blinde	301 Den døvtumme Bucky	352 Den gule Død
242 Paa Gravens Rand	302 Det skrækelige Værsthus	353 Hytten i Murraydalen
245 Lødsen og hans Søn	303 Urtymen	354 Mordet paa Harry Hilton
246 Sporene i Sneen	304 Dagbogens Hemmelighed	355 Den besynderlige Ungdomsven
247 Den smukke Kaschka	305 En Skuespillers Endeligt	356 En grov Forbryder
248 Den døde Vandringsmand	306 En raffineret Parvenu	357 Mr. Golds Begravelse
249 Mineroveren Bob Arling	307 Farwell's Sultetaarn	358 Tiggeren fra Dunwell
250 Billedet af den Ubekendte	308 Guldroveren fra Kingsbridge	359 Tyve Aar efter
251 Et skæbnesvangert Fund	309 Den staaende Opfindelse	360 Brønden i Stephenshill
252 Børneplageren i Thurnvilles Skole	310 Indemuret	361 Den «firindstyveaarige» Yngling
253 Et Offer og Seksdagesløbet	311 Den hemmelighedsfulde Guld-kilde	362 Den gamle Syerske
254 Formernes Skrak	312 Gentlemantymen	363 Pinkertons haardeste Konkurrent
255 Fred Cornink og hans Dobbelt-gænger	313 Den hemmelighedsfulde Lade	364 Et Pengesøfrensingsforsøg
256 Den forbryderiske Elev	314 En Forbrydelse fra Manøvren	365 Direktør Greens Dø
257 Hævnens Nat	315 En Falskmontnerbande	366 Mineroveren Bob Arling
258 Et skæbnesvangert Møde	316 Pengesøfrensing	367 Den Ubekendtes Billede
259 En tragisk Skæbne	317 Automobilklubens Hemmelighed	368 Mordet paa Væddeløbsbanen
260 Danserindens Fiende	318 Jernbanedævlene	369 Arven
261 En grusom Dommer	319 Radiumtyven	370 Mordet paa den formentlige Pinkerton
262 Guldeisen	320 Mosehuset	371 Det sorte Skib
263 Jack, den tatoverede	321 Den Afslægtede Brev	372 Den forsvundne Pige
264 Den lille Li-Lo-Tsching	322 En frygtelig Havn	373 Den fattige Skuespiller
265 Den forladte Farm	323 En Sammensværgelse	374 Spøgelsesstemmen
266 Fabrikarbejderens Arv	324 En gaadefuld Kvinde	375 Løvedræberen
267 Den forsvundne Brud	325 Det hemmelighedsfulde Smyk-keskrin	376 Den røde Kæmpe
268 Ravrøret	326 Pinkerton som Udbyder	377 Hærsøpilleren
269 Det manglende Blad	327 En farlig Politiker	378 Ingeniørens Hemmelighed
270 Masson, den fashionable Tyv	328 Berømmelse og Forbrydelse	379 Den forsvundne Kaptajn
271 Det uhyggelige Hus	329 En besynderlig Anstands-dame	
272 «Tigeren» paa Markedet		

LITTERATURSELSKABET A/S. KØBENHAVN B.

Valdemarsgade 49.

Telefon 7756.

Hovedkommission for Norge:

A. Hagen's Forlag, Tomtegaten 28. Telefon 14368. Kristiania.

Nat Pinkerton serien var nok den største succes herhjemme. Men den er trods sin engelske atmosfære et rent tysk produkt (Bichler Verlag, Dresden). I de engelsktalende lande kendes den ikke. I Danmark kom der ialt 419 numre, og det er mere end i Tyskland. Vore egne forfattere har altså broderet videre på serien!